

Řím ustavuje vidění – číslo dvě

Určení moderního Říma a prorockého vidění v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-07-05

V oněch časech povstanou mnozí proti králi jihu; i násilníci z tvého lidu se pozvednou, aby naplnili vidění, ale padnou. Daniel 11,14.

Správné určení mocnosti posledních dnů, která je představena jako Moderní Řím, a tedy mocnosti, jež „potvrzuje vidění“, je nezbytné a souvisí se spasením. Představuje prvek závěrečného procesu zkoušky sto čtyřiceti čtyř tisíc. Slovo „vidění“ v daném verši je totéž hebrejské slovo, které Šalomoun použil, když určil, proč Boží lid hyne.

Kde není vidění, lid se kazí; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Všichni proroci hovoří o posledních dnech přímočařeji než o kterémkoli jiném období posvátných dějin a Šalomounovo varování o potřebě mít „vidění“ je otázkou života a smrti. Pravda vždy rozděluje a vytváří dvě skupiny ctitelů. V onom verši je jedna skupina, která hyne, a druhá skupina, která blaženě zachovává zákon. Je však třeba poznamenat, že Šalomounova rada je zasazena do kontextu sporu o „pravdu“. Je rovněž zasazena do kontextu podobenství o deseti pannách, neboť podobenství o deseti pannách je základním znázorněním zkušenosti Božího lidu v posledních dnech.

Hlupák vyjevuje celou svou mysl, ale moudrý ji zadržuje až na potom. Naslouchá-li vládce lžím, všichni jeho služebníci jsou bezbožní. Chudý a lstivý člověk se setkávají spolu; Hospodin osvětluje oči obou. Král, jenž věrně soudí chudé, jeho trůn bude upevněn navěky. Prut a domluva dávají moudrost, ale dítě ponechané samo sobě přivádí svou matku k hanbě. Když se rozmnožují bezbožní, přibývá přestoupení, ale spravedliví uvidí jejich pád. Kárej svého syna, a dopřeje ti odpočinutí; ano, poskytne rozkoš tvé duši. Kde není vidění, lid hyne, ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,11–18.

Mým úmyslem není ukazovat prstem na ty, kteří mohou zastávat jiné porozumění Modernímu Římu než já. Mým úmyslem je ukázat, že Šalomoun oslovuje dvě třídy ctitelů, které označuje jako „moudrého“ a „blázna“. „Blázen“ je rovněž označen jako „bezbožný“. Moudré a pošetilé panny z podobenství jsou také v prorocké linii dvanácté kapitoly Daniela ztotožněny jako moudré a bezbožní.

Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,10.

Šalomoun a Daniel jsou ve vzájemném souladu, neboť veškeré prorocké svědectví se v posledních dnech shoduje. Moudří rozumějí „rozmnožení poznání“.

A ti, kteří jsou moudří, budou zářit jako jas oblohy; a ti, kteří přivádějí mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věky věků. Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času

konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání vzroste. Daniel 12,3.4.

Desátý verš označuje třístupňový proces zkoušky, který prosívá panny, jež jsou povolány být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. V obou případech je proces prosévání a zkoušení založen na tom, zda panny rozumějí nárůstu poznání (vidění), který byl odpečetěn v čase konce v roce 1989.

„Čas konce“ v posledních dnech nastal v roce 1989, kdy byly odpečetěny verše čtyřicet až čtyřicet pět z jedenácté kapitoly Danielovy knihy. Tehdy bylo stanoveno, že předmětem těchto veršů je konečný vzestup a pád krále severu. Tehdy bylo stanoveno, že králem severu v těchto verších je papežská moc posledních dnů. Inspirace nikdy nepoužívá výraz „Modern Rome“. Tento výraz jsem vytvořil já, aby označoval papežskou moc posledních dnů, neboť prorocky „moderní“ představuje poslední dny. Ellen Whiteová nikdy nepoužila výraz „Modern Rome“.

Existují nesprávné názory na to, koho představuje král severu v posledních šesti verších Daniela jedenácté kapitoly, avšak správné porozumění je pouze jedno. Porozumění, že král severu v těchto verších představuje papežskou moc, bylo odvozeno z mnoha prorockých svědectví. Verš čtyřicátý začíná tím, že označuje papežství, jak v roce 1798 utrpělo smrtelnou ránu, a poté verše čtyřicet jedna až čtyřicet tři označují dynamiku spojenou s uzdravením této smrtelné rány. Verš čtyřicet čtyři popisuje poselství, které papežství rozzuří a vede k verši čtyřicet pět, kdy papežská moc dospěje ke svému konečnému a úplnému zániku. Vidění, které bylo v roce 1989 odpečetěno, je viděním závěrečného vzestupu a pádu papežské moci v posledních dnech. Toto vidění je rozmnožením poznání, které vytváří a zjevuje dvě třídy ctitelů na základě jejich přijetí či odmítnutí poznání obsaženého v těchto verších.

Podle téže kapitoly, v níž byl roku 1989 odpečetěn nárůst poznání, jsou „loupežníci tvého lidu“, kteří se „povyšují“ a nakonec „padají“, symbolem, jenž ustanovuje „vidění“. V závěrečném tříbení je první zkušební otázkou, kdo je představován jako „loupežníci tvého lidu“, neboť oni jsou prorockým symbolem, který ustanovuje „vidění“. Jsou těmi loupežníky papežská moc, anebo Spojené státy?

Knihy Daniel a Zjevení jsou touž knihou a představují dva svědky téže prorocké linie. Daniel je počátek a Zjevení je závěr, a společně představují dva svědky pravdy, která je odpečetěna v čase konce v roce 1989.

Daniel popisuje proces očišťování, který byl vyvolán, když Lev z pokolení Judova v roce 1989 odpečetil verše čtyřicet až čtyřicet pět. Tehdy započal proces zkoušky, aby určil a zjevil, kdo budou „kněží“, kteří tvoří lid smlouvy, jenž je v posledních dnech sto čtyřicet čtyři tisíc. Ozeáš doplňuje, že ti, kdo odmítají vzrůst poznání posledních dnů, se nestanou jedním z kněží, kteří tvoří sto čtyřicet čtyři tisíc.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe, abys mi již nebyl knězem; poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé děti. Ozeáš 4,6.

Knihy Zjevení ukazuje, že poznání, které je odpečetěno a jednou skupinou odmítnuto, dovršuje jejich zavržení těsně před uzavřením doby milosti.

I řekl mi: „Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí bezpráví, ať ještě činí bezpráví; kdo je poskvrněný, ať se ještě poskvrňuje; a kdo je spravedlivý, ať ještě koná spravedlnost; a kdo je svatý, ať se ještě posvěcuje.“ Zjevení 22,10.11.

Dějiny mileritů znázorňují dějiny sto čtyřiceti čtyř tisíc a společně milerité a sto čtyřicet čtyři tisíc představují počátek i završení poselství a díla tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Tyto souběžné dějiny vymezují události spojené s uzavřením doby milosti. Dílo obou těchto dějin bylo předobrazeno Eliášem a Janem Křtitelem.

„William Miller se chvěním začal lidu odhalovat tajemství Božího království a provázel své posluchače proroctvími až k druhému příchodu Krista. S každým úsilím nabýval na síle. Jako Jan Křtitel ohlašoval první příchod Ježíše a připravoval cestu pro Jeho příchod, tak William Miller a ti, kdo se k němu připojili, zvěstovali druhý příchod Syna Božího.“ Early Writings, 229, 230.

Milleritské poselství určilo „události“ spojené s ukončením doby milosti, jak jsou znázorněny jak Eliášem, tak Janem Křtitelem.

„Bylo nutné, aby si lidé uvědomili své nebezpečí; aby byli probuzeni k přípravě na vážné události spojené s ukončením doby milosti.“ Velké drama věků, 310.

V roce 1989, s rozpadem Sovětského svazu, byla odpečetěna ta část knihy Daniel, která se vztahovala k posledním dnům, a započal proces zkoušky. Tato zkouška byla založena na schopnosti či neschopnosti Božího lidu porozumět či odmítnout rozmnožení poznání, které je znázorněno v posledních šesti verších jedenácté kapitoly knihy Daniel; ve verších, které vedou k prvnímu verši kapitoly dvanácté, jenž označuje „uzavření doby milosti“. Poselství o „událostech spojených s uzavřením doby milosti“ pak bylo odpečetěno a začalo dílo těch, kdo byli kandidáty na to, aby se stali „kněžími“ sto čtyřiceti čtyř tisíc. Jejich dílem bylo tomuto poselství v daném oddílu „porozumět“ a hlásat je. Poselstvím a dílem sto čtyřiceti čtyř tisíc bylo předkládat odpečetěné poselství, aby probudili lidi, „aby se připravili na vážné události spojené s uzavřením doby milosti“.

„Dnes, v duchu a moci Eliášově a Jana Křtitele, poslové ustanovení Bohem obrazení pozornost světa určeného k soudu k vážným událostem, které mají brzy nastat v souvislosti se závěrečnými hodinami doby milosti a se zjevením Krista Ježíše jako Krále králů a Pána pánů. Brzy má být každý člověk souzen za skutky vykonané v těle. Hodina Božího soudu přišla a na členech Jeho církve na zemi spočívá vážná odpovědnost varovat ty, kteří stojí, jako by byli na samém okraji věčné záhuby. Každé lidské bytosti v širém světě, která bude dbát, musí být jasně předloženy zásady, o něž jde ve velikém sporu, který se vede, zásady, na nichž závisí osudy celého lidstva.“ Proroci a králové, 715, 716.

Dějiny Jana Křtitele a Krista, stejně jako dějiny mileritů, znázorňují poselství a dílo jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Jan i Kristus chápali své poselství jako představující uzavření doby milosti.

Když však uviděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: Plemeno zmijí, kdo vás varoval, abyste utekli před budoucím hněvem? Matouš 3,7.

Kristus představil zničení Jeruzaléma, totéž zničení, před nímž Jan varoval hašteřivé Židy, jako blížící se. Ježíš použil toto zničení jako symbol „hněvu“, který začíná, když On jako Michael povstane v dvanácté kapitole Daniela, v prvním verši.

„Kristus spatřoval v Jeruzalémě symbol světa zatvrzelého v nevíře a vzpouře a spějícího vstříc odplatným soudům Božím. Bědy padlého lidského pokolení, doléhající na Jeho duši, vynutily z Jeho rtů onen přehořký výkřik. Viděl záznam hříchu vyrytý do lidské bídě, slz a krve; Jeho srdce bylo pohnuto nekonečným soucitem s postiženými a trpícími této země; toužil jim všem ulevit. Avšak ani Jeho ruka nemohla odvrátit příval lidského hoře; jen málokterí hledali svůj jediný Zdroj pomoci. Byl ochoten vylít svou duši až k smrti, aby jim přinesl spásu na dosah; avšak jen málokterí by k Němu přišli, aby měli život.“

„Velebnost nebes v slzách! Syn nekonečného Boha zarmoucen v duchu, sklíčen úzkostí! Tato scéna naplnila celé nebe údivem. Tato scéna nám odhaluje nesmírnou hříšnost hříchu; ukazuje, jak těžký je to úkol, dokonce i pro Nekonečnou Moc, zachránit viníka před následky přestoupení Božího zákona. Ježíš, pohlížeje až k poslední generaci, viděl svět zachvácený klamem podobným tomu, který způsobil zkázu Jeruzaléma. Velkým hříchem Židů bylo jejich zavržení Krista; velkým hříchem křesťanského světa bude zavržení Božího zákona, základu jeho vlády na nebi i na zemi. Jehovova přikázání budou opovrhována a budou pošlapávána. Milióny lidí v otroctví hříchu, otroci satana, odsouzení trpět druhou smrtí, odmítnou naslouchat slovům pravdy v den svého navštívení. Strašlivá slepota! Podivné zaslepení!“
Velký spor, 22.

Varovné poselství hlášené Janem Křtitelem a také Kristem bylo tímž varovným poselstvím, právě tak jako varovné poselství milleritů bylo tímž poselstvím, které označuje události spojené s ukončením doby milosti a které bude hlásat sto čtyřicet čtyři tisíc. Tři svědkové; Jan Křtitel, Kristus a millerité dosvědčují, že dílo a poselství sto čtyřiceti čtyř tisíc je zkouškou života a smrti, uskutečňovanou skrze rozmnožení poznání, jež bylo odpečetěno v roce 1989. Poselství odpečetěné v oné době je viděním posledních dnů, jemuž musí rozumět moudří, mají-li být „kněžími“, kteří tvoří sto čtyřicet čtyři tisíc. Jestliže ti uchazeči tomuto vidění nerozumějí, jsou označeni jako bezbožní, nebo jako pošetilí, a hynou. Oni i jejich děti jsou zavrženi v souladu se svým zavržením vidění, které je rozmnožením poznání.

Boží slovo ukazuje, že Řím je mocností, která se vyvyšuje, olupuje Boží lid, a poté padá a potvrzuje vidění. Otázka, zda je novodobým Římem papežská moc, nebo Spojené státy, je zkouškou, která odhaluje, zda jsou tito kandidáti moudré, či pošetilé panny. Tato zkouška je prorockou zkouškou odvozenou z knihy Daniel, která je následně potvrzena a přivedena k dokonalosti v knize Zjevení. Téma novodobého Říma není pouze volbou mezi papežskou mocí a Spojenými státy; je to závěrečná zkouška pro sto čtyřicet čtyři tisíc. Je to prorocká zkouška a při správném pochopení zahrnuje každé znázornění závěrečného procesu zkoušení, jak je předložen v Božím posvěceném prorockém svědectví.

Proces zkoušky v době Jana Křtitele a Krista byl odvozen z knihy Daniel, stejně jako proces zkoušky v době milleritů. Jako prorocká zkouška je metodologie, podle níž je ustavována pravda, pro tyto kandidáty při správné aplikaci stejně podstatná, jako je prosté zastávání správného názoru

na to, kdo je novodobý Řím. Ať už je uvažována správná identifikace novodobého Říma, nebo aplikace správné metodologie, oba prvky zkoušky jsou zakotveny v knize Daniel. V první kapitole knihy Daniel prošel Daniel třístupňovým procesem zkoušky, který začal stravou, poté následovala zkouška vzhledu a nakonec zkouška vykonaná Nebúkadnesarem, biblickým symbolem krále severu, papežské moci posledních dnů.

A těmto čtyřem mládencům dal Bůh vědění a zběhlost ve všelikém písemnictví a moudrosti; a Daniel měl porozumění všem viděním a snům. Když pak uplynuly dny, po nichž král nařídil, aby byli předvedeni, uvedl je správce dvoranů před Nebúkadnesara. I rozmlouval s nimi král; a mezi nimi všemi nebyl nalezen nikdo jako Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš; proto stanuli před králem. A ve všech věcech moudrosti a rozumnosti, na něž se jich král dotazoval, shledal je desetkrát lepšími než všechny hvězdoprovce a věštce, kteří byli v celé jeho říši. Daniel 1,17–20.

„Na konci dnů,“ což v prorockém smyslu znamená poslední dny, kdy je zkoušeno sto čtyřicet čtyři tisíc, byli Daniel a tři jeho druhové shledáni „desetkrát lepšími než všichni mudrci a hvězdoprovci, kteří byli v celé jeho říši,“ a Daniel měl „porozumění ve všem vidění a snech.“ Daniel představuje sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří v posledních dnech rozumějí vzrůstu poznání, jenž přišel, když Kristus jako Lev z kmene Judova v roce 1989 odpečetil „tu část knihy Daniel, která se vztahovala k posledním dnům.“

Daniel nerozuměl pouze více než ostatní ohledně snů a vidění, nýbrž měl „porozumění ve všem vidění a snech“. Představuje ty, kdo používají metodologii řádku za řádkem, neboť tato metodologie spojuje „všechna vidění a sny“ v jedno soudržné poselství. Poselství, které spojuje všechny sny a vidění do jedné prorocké linie, označuje „události spojené s uzavřením doby milosti“. Toto poselství je ustanoveno prorockým symbolem, jímž je moderní Řím, mocnost, která se vyvyšuje, olupuje Boží lid a padá.

Tato moc může být ustavena jedině uplatněním správné metodologie. Většina těch, kdo se hlásí ke studiu Bible, odmítá metodologii „řádek za řádkem“, a někteří z těch, kdo prohlašují, že ji používají, nesprávně uplatňují pravidla, která metodologii „řádek za řádkem“ tvoří. Tato pravidla byla poprvé zaznamenána ve veřejném záznamu millerity a Boží lid posledních dnů byl předem varován, že ti, kdo jsou skutečně posly třetího anděla, budou používat pravidla prorockého výkladu Williama Millera.

„Ti, kdo se podílejí na hlásání poselství třetího anděla, zkoumají Písma podle téhož postupu, který přijal otec Miller.“ Review and Herald, 25. listopadu 1884.

William Miller představoval počátek tří andělů ze Zjevení čtrnácté kapitoly a byl předobrazem Janem Křtitelem, jenž byl počátkem poselství, jehož zakončením byl Kristus. Sestra Whiteová přímo uvádí do souladu proces zkoušky od Jana Křtitele ke Kristu s procesem zkoušky tří andělů. Jan započal toto poselství a teprve těsně před křížem, když Kristus vzal své učedníky do Cesareje Filipovy, Ježíš pak doplnil podrobnosti poselství, které Jan započal. První pravdou, kterou Jan rozpoznal, když spatřil Krista, bylo označení Krista jako Beránka Božího, který snímá hříchy světa.

To se stalo v Betabaře za Jordánem, kde Jan křtil. Druhého dne Jan spatřil Ježíše, jak přichází k němu, a řekl: Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa. To je ten, o němž jsem řekl: Po mně přichází muž, jenž je přede mnou, neboť byl dříve než já. Jan 1,28–30.

Poté započalo tříapůlleté období zkoušky, které skončilo na kříži. Poté, co byl Jan těsně před křížem zavražděn, začal Ježíš vykládat právě ono první Janovo prohlášení.

Když Ježíš přišel do krajin Cesareje Filipovy, otázel se svých učedníků: Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka? Oni řekli: Někteří za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků. Řekl jim: A za koho mne pokládáte vy? Šimon Petr odpověděl: Ty jsi Kristus, Syn živého Boha. Ježíš mu odpověděl: Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já pravím tobě, že ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. Tobě dám klíče království nebeského, a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Od té chvíle začal Ježíš svým učedníkům ukazovat, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých. Matouš 16,13–21.

Caesarea Philippi je název Pania v době Kristově a Panium je ztotožněno ve verši následujícím po čtrnáctém verši jedenácté kapitoly Daniela, kde jsou uvedeni násilníci z tvého lidu, kteří se povyšují, avšak padají. Poselství Jana Křtitele, inspirované a dokonalé, bylo na počátku oním poselstvím, které představovalo milleritské poselství, jež bylo ustanoveno na základě Millerových pravidel. Kristovo poselství na konci, vystavěné na Janově poselství a rozšířené nad jeho rámec, je předobrazem poselství na konci tří andělů, které je založeno na Millerových pravidlech a na podrobnostech, jež jsou k Millerovu poselství přidány, když metodologie „řádek za řádkem“ dospěje ke konci.

Dospět k nesprávnému porozumění symbolu, který ztotožňuje vidění se symbolem novodobého Říma, je paralelou k těm v dějinách Krista, kteří odmítli poselství kříže. Jsme poučeni, že Židé, kteří odmítli poselství Jana Křtitele, nemohli mít užitek z učení Ježíše a že dějiny těch Židů, kteří učinili právě toto, představují ty, kdo odmítli poselství prvního anděla. Millerité ztotožnili lupiče tvého lidu, které jsem později označil slovy „novodobý Řím“, s papežskou mocí.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.